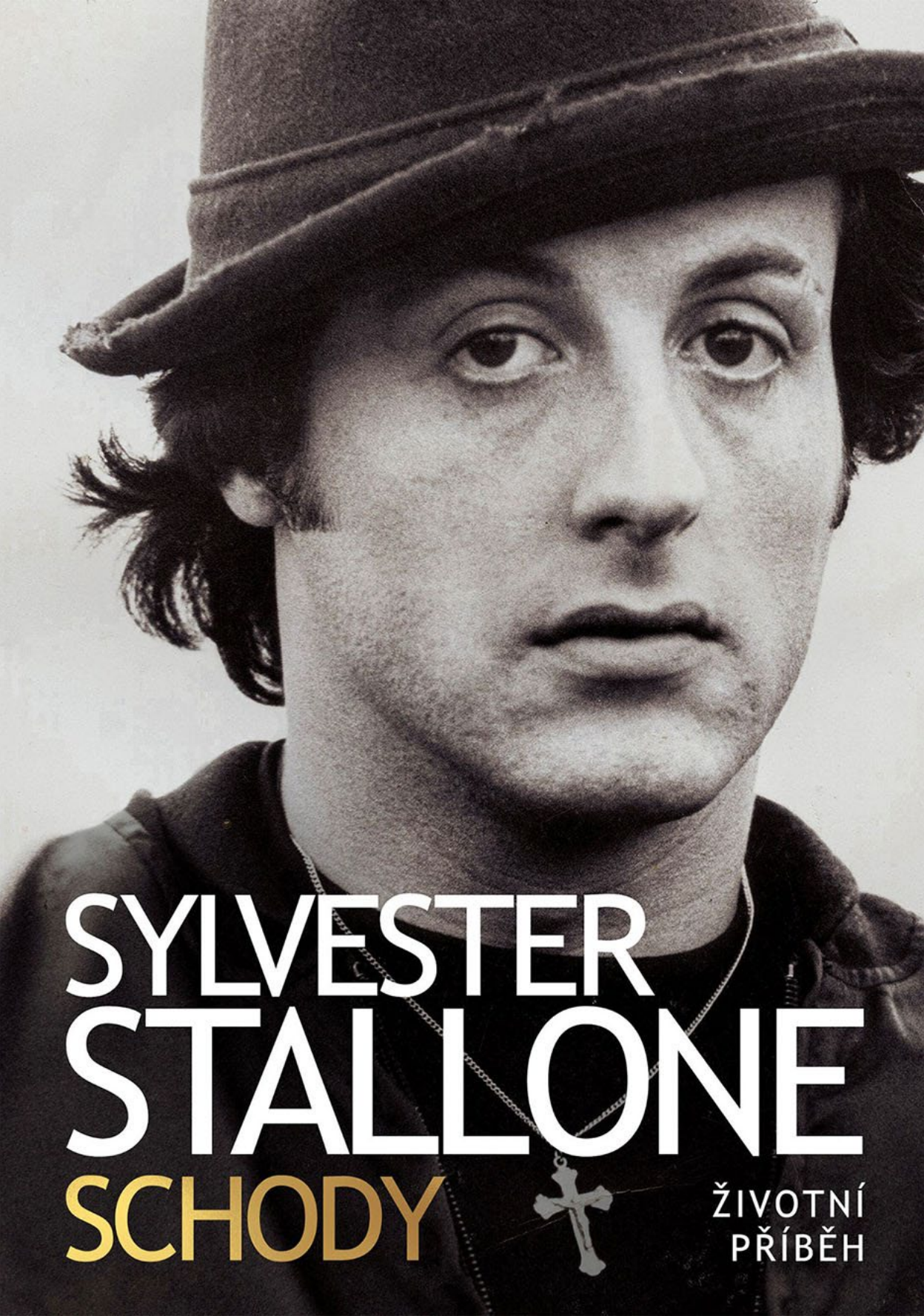

SYLVESTER
STALLONE

SCHODY

ŽIVOTNÍ
PŘÍBĚH

Sylvester Stallone

Schody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

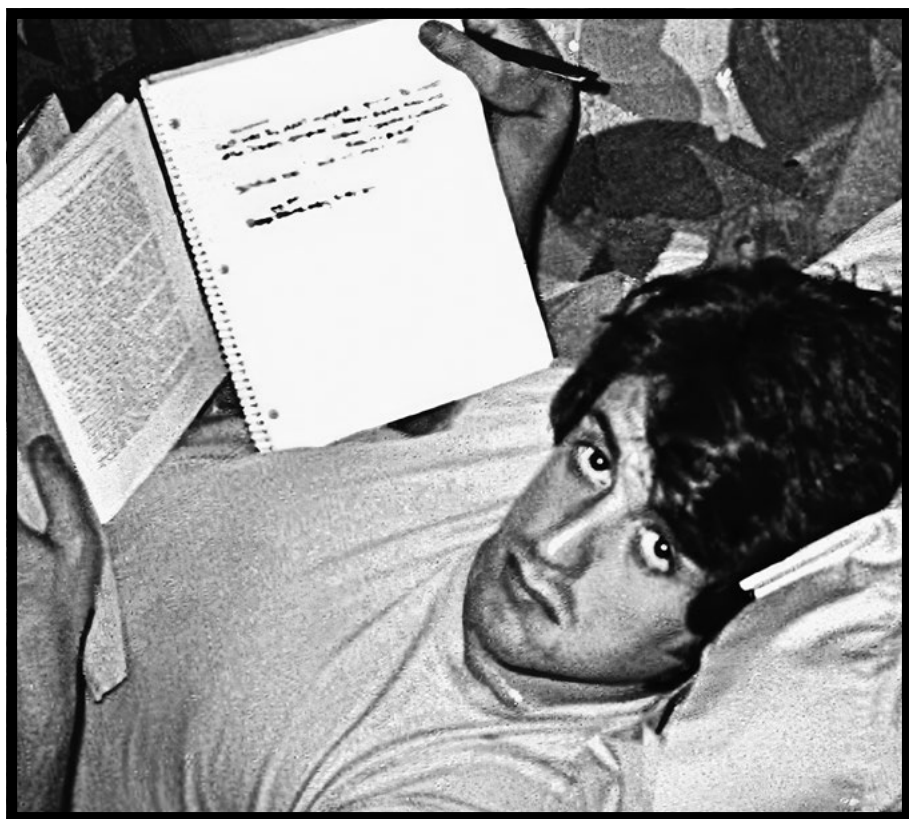
Sylvester Stallone
Sylvester Stallone: Schody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SYLVESTER STALLONE SCHODY

ŽIVOTNÍ
PŘÍBĚH

Veškeré fotografie poskytl autor, s výjimkou následujících: str. 20: Ken Regan / Camera 5; str. 79: Photo 12 / Alamy; str. 136, 217, 236, 237, 248, 249, 259, 262, 264 (dole), 265, 267: se svolením MGM Media Licensing. ROCKY © 1976 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc. Všechna práva vyhrazena; str. 141: PictureLux / The Hollywood Archive / Alamy; str. 169 a 174: „Capone“ © 1975 20th Century Studios, Inc. Všechna práva vyhrazena; str. 232: Masheter Movie Archive / Alamy; str. 253: Blue Robin Collectables / Alamy; str. 264 (nahore): PictureLux / The Hollywood Archive / Alamy; str. 277: Ron Galella / Ron Galella Collection prostřednictvím Getty Images

Without limiting the exclusive rights of any author, contributor, or the publisher of this publication, any unauthorized use of this publication to train generative artificial intelligence (AI) technologies is expressly prohibited. HarperCollins also exercise their rights under Article 4(3) of the Digital Single Market Directive 2019/790 and expressly reserve this publication from the text and data mining exception.

THE STEPS. Copyright © 2026 by Sylvester Stallone. All rights reserved. Printed in the United States of America. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. For information, address HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007. In Europe, HarperCollins Publishers, Macken House, 39/40 Mayor Street Upper, Dublin 1, D01 C9W8, Ireland.

HarperCollins books may be purchased for educational, business, or sales promotional use. For information, please email the Special Markets Department at SPsales@harpercollins.com.

hc.com

FIRST EDITION

Designed by Jennifer Chung

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.

Pro Jennifer –
Díky tvé lásce je můj život nádherný zázrak!

Pro Sophii, Sistine a Scarlet –
Děkuji, že jste se narodily. Jste ty nejjasnější hvězdy,
které mi září nad hlavou.

Pro celý svět –
Buď požehnaný, opravdový Rocky, ať jsi kdekoliv!

OBSAH

KROK NULA: ŠPANĚLSKO

Věštkyňe	13
----------------	----

KROK PRVNÍ: NEW YORK

1 Zpátky v kuchyni	19
2 Domov, nesladký domov	25
3 Mužská špatnost (a jiné diagnózy)	29
4 Lvi za mřížemi	14
5 Připravit se na neúspěch	43
6 Bojuj, nebo uteč.....	52
7 Moji přátelé holubi	60
8 Ctnost nedočkavosti.....	66
9 Plavat, nebo jít ke dnu	71
10 Nejsi dost hrozivý.....	77
11 Škola, základ života?	85
12 Ale tys to nevzdal	90
13 Dokážeš se ohánět pěstmi?.....	98
14 „Vatikán slov“	105
15 Domov, kde se dá psát	111
16 Neztrácet tempo.....	119
17 Koně.....	125
18 Páni Flatbushe	133
19 Kup mi ten prsten!.....	140
20 Divoký západ	145
21 Road trip.....	151

KROK DRUHÝ: LOS ANGELES

22 Vážně, neztrácej čas	165
23 Manželství v kravatě	173
24 Jak přežít v jámě lvové	181

KROK TŘETÍ: ROCKY

25 Nelíbí se mi	193
26 Studio za neznámého herce nedá ani cent	201
27 Bud', anebo, Slyi	206
28 I moje sestra umí dát větší ránu	212
29 „Je dokonalá!“	219
30 Gazela a želva	224
31 Mateřská láska	228
32 Modrá čepice	238
33 Schody	245
34 Padla!	251
35 Vnitřní zápas v boji	255
36 „Adriano, kde máš čepici?“	261
37 Všem jako Rocky	271

POSLEDNÍ KROK: FILADELFIE

Epilog	281
Poděkování	285

KROK NULA

ŠPANĚLSKO

VĚŠTKYNĚ

Kdesi uprostřed Pyrenejí, na prašné cestě k moři, jsem uviděl ceduli. Nabízely se na ní služby věštkyně. Za sto peset jsem si mohl nechat přečíst budoucnost.

Byl rok 1969. Před několika měsíci jsem odešel z univerzity v Miami, ačkoliv mi k promoci chybělo jen pár kreditů, a teď, jako tolik jiných lidí mé generace, jsem cestoval s batohem po Evropě a snažil se „najít sám sebe“. Pokud by byl v celém Španělsku jen jediný člověk, který potřeboval poradit, co mu přinese budoucnost, tak jsem to byl já.

Věštkyně se jmenovala madame Pilar. Bydlela v omšelém starém domě kousek dál po silnici. Měla dlouhé černé vlasy a kudrnaté prameny vlasů jí vykukovaly zpod šátku. Vypadala jako typická cikánská vědma. Posadil jsem se naproti ní, ona zabalila vejce do kapesníku a rozbila ho. Pak mě vzala za ruku a začala mi číst z dlaně.

Uměla trochu anglicky a já se snažil pochopit, co říká. Řekla mi, že mám zdvojenou čáru života, a že tedy budu žít dva různé životy. Ukázala na jedno místo a prohlásila, že ke změně dojde, až mi bude kolem pětadvaceti let. Mně bylo třiadvacet. Ukázala mi taky, že mám tři čáry manželství, což mi přišlo zvláštní. Pak začala předpovídat budoucnost.

Působila velmi sebejistě. Všechno, čemu jsem navzdory jejímu přízvu-ku porozuměl, jsem si zapsal do deníku hned poté, co jsem odtamtud odešel, abych nic nezapomněl.

„Bdí nade mnou duch herce ze země mrtvých. Má černé vlasy, je citlivý a chrání mě.“

„Starší žena z kruhů pozornosti mě uvede do divadelního světa.“

„Zásah štěstěny před rokem 1976.“

„Drama, ne zpěv. Vyhýbej se komedii.“

„Mám mysl čtyřicátníka, ale až mi bude čtyřicet, budu mít mysl, jako by mi bylo dvaadvacet.“

„Budu trpět palpitacemi z nervů a nebudu věřit vlastnímu úsudku.“

„Musím vždy věřit svému úsudku a činům.“

Zdalo se mi, že madame Pilar mě vidí takového, jaký jsem, nebo jakým se záhy stanu. Není snadné se na životní křižovatce, na jaké jsem právě stál, vyvarovat toho, abych podobnému proroctví přikládal zvláštní váhu. Už jsem nebyl dítě, ještě jsem ale nedorostl v muže, protože jsem zatím v životě nemusel čelit mnoha protivenstvím. Pokud toužíte po sebepoznání, lze se takovému okamžiku těžko vyhnout. Chcete zkoumat svoje limity a „rozpínat“ mysl, zatímco předstíráte, že se nebudete muset vyrovnat s tím, že život je boj a svět dokáže být dost brutální.

Přesně tohle platilo i pro mě. Nic jsem nehledal, jen jsem se vyhýbal realitě. Musel jsem se rozhodnout, jestli si budu sám se sebou dál hrát na schovávanou, nebo se realitě postavím čelem.

Chtěl jsem být hercem. Dva jalové roky jsem strávil na divadelní fakultě v Miami, kde jsem nedokázal vybojovat žádné hlavní role. Tohle odmítnutí mi sloužilo k tomu, abych využil vlastní kreativitu, a tak jsme s mým kamarádem Johnem místo toho uváděli nedotažené inscenace ve špatně osvětleném suterénu zdejšího kostela. Byla to zábava, ale nikam to nevedlo, stejně jako já jsem teď nikam nesměřoval. Bylo načase něco změnit.

Další den jsem se vymotal z Pyrenejí a těsně před soumrakem jsem stál na pláži na pobřeží Costa Brava. Nikdo tam nebyl, až na jednoho rybáře dole na pobřeží. Ten právě seškraboval mušle ze skal kousek od břehu. Zbývalo mi posledních pár peset, a tak jsem si za ně od toho starého muže koupil půl tuctu mušlí. Tohle skromné jídlo jsem si odnesl nahoru na kopec, který se tyčil nad pláží. Našel jsem si pohodlné místo, opřel se o batoh a zul si boty. Zatímco jsem mušle jednu po druhé otevíral kusem naplaveného dřeva, nemohl jsem přestat myslet na to,

že plýtvám tím nejcennějším, co mám: totiž vlastním časem, veličinou, která vládne všem našim životům.

Seděl jsem na kopci a díval se na Středozevní moře. Slunce dávno zapadlo za Pyreneje a já si uvědomil, že je čas ukončit své dobrodružství a začít budovat život podle svých snů. Nezbývalo než se vrátit do Ameriky. Do místa, které lidské srdce buď zocelí, nebo rozbije na kusy, do krásného, jedinečného, neopakovatelného New Yorku.

Hleděl jsem na to temné moře, padala noc, a já si říkal: *Tak, je čas vrhnout se po hlavě do pekelné výhně, mladíku.*

KROK PRVNÍ

NEW YORK

ZPÁTKY V KUCHYNI

Když jsem po deseti hodinách v letadle a dvou hodinách v autobuse vyšel z autobusového terminálu na Port Authority, zasáhla mě vlna vedra a hluk, na které jsem nebyl připravený. Kakofonie lidských hlasů, skřípání koleček kufrů na linoleu a na betonu, vřava motorů a klaksonů aut ze všech směrů a hudba řvoucí z autorádií. Letní vzduch New Yorku na moje smysly působil jako pekelný oheň plný lidského plahočení.

Vítej doma, Slyi.

Za chvíli mělo zapadnout slunce, já neměl kde spát a v tom ohromném městě s miliony obyvatel jsem neznal živou duši. Fakt. Vůbec jsem nevěděl, kam mám jít. Vyšel jsem tedy na ulici a ocitl se v davu cizích lidí. Jen jsem se rozhlížel po názvech ulic, abych se trochu zorientoval: 42. ulice a 8. avenue mi byly povědomé. Když jsem byl ještě mimino, bydleli jsme na 46. ulici a 9. avenue, přímo uprostřed Hell's Kitchen. To odsud bylo jen kousek. Rozhodl jsem se, že půjdu pěšky a podívám se tam, kde to všechno začalo.

Narodil jsem se 6. července 1946, čímž jsem svoji matku náležitě překvapil. Nikdy nechtěla mít děti a své těhotenství si nepřipouštěla, a to až do chvíle, kdy ji v sobotu odpoledne v autobuse zastihly porodní bolesti. Laskavý spolecestující jí pomohl vystoupit a doprovodil ji do nejbližší nemocnice, která byla shodou okolností nemocnicí pro chudé příslušníky dělnické třídy.

Porod to byl těžký a plný komplikací.

Nedokázal jsem projít porodními cestami, a tak mě musel jeden z lékařů vytáhnout kleštěmi. To je poměrně riskantní procedura. Když kleště chytí hlavičku dítěte na špatném místě, může dojít k celoživotnímu poškození lebky, poranění mozku, očí a obličeje, a jak se to stalo v mém případě, i k ochrnutí obličejových svalů a trvalému znetvoření. Nechtěně mi poškodili nervy, a tak mi částečně ochromili levou stranu obličeje, což mi navždy změnilo život. Celý život tak mám křivou pusku a špatně vyslovuju. Takový je zkrátka osud.

Měli jsme malý byt a tekla v něm jenom studená voda, teplá ne. Nedalo se tu mýt nádobí a vlézt do vany bylo zejména v zimě příšerné, a tak jsme to moc často nedělali. Matka ohřívala vodu na plynovém sporáku a míchala ji s ledovou vodou ve vaně, načež mě drhla houbou. Maličká vana nám však většinou sloužila jako kuchyňský stůl. Když jsme vanu nepoužívali jako vanu, prostě jsme na ni položili kus překližky – nádhera!

Nájem činil asi patnáct dolarů měsíčně a ústřední topení tu neexistovalo. Na vaření jsme používali jediný plynový hořák s mřížkou. A co byla doopravdy zábava: díry v podlaze otec zacpával drátěnkou, aby dovnitř nelezly krysy. Myslel si, že ocelovou vlnou se neprokoušou, protože by jim lezla do zubů. Pro jistotu ale díru překryl i velkým ohnutým víčkem z plechovky od rajčat.

Netřeba dodávat, že když jsem byl malý, moc jsme toho neměli. Moje první postýlka bylo šuple z komody a polštář. Nakonec jsem povýšil, pořídili mi jakýsi vynález se zamykacím víkem. Zní to možná krutě, ale mělo to smysl, protože jsem se narodil jako příšerně hyperaktivní dítě. Rozhodně nemáte zapotřebí, aby vaše batole vylezlo oknem na požární schodiště, což jsem dělal poměrně pravidelně. Jednou jsem otce prosil, aby mi dovolil mít kočku. Řekl mi, že jestli chci domácího mazlíčka, můžu si hrát s holými, růžovými mláďaty myší, které prolezly drátěnými ucpávkami děr v podlaze a následně uvízly v lepicí pasti pod dřezem.

Můj táta se živil jako holič, toužil ale po tom, stát se zpěvákem. Bohužel trpěl paralyzující trémou, a tak místo toho šel do učení na kadeřníka, na ženských vlasech se totiž dalo vydělat víc peněz. Takhle se seznámil s mojí matkou. Odjakživa se chtěla stát hvězdou, ať už herečkou, nebo tanečnicí, na tom nesešlo. Byla zkrátka posedlá slávou. Nakonec skončila jako servírka v nočním klubu Billy Rose's Diamond Horseshoe v suterénu hotelu Paramount na Západní 64. ulici. O spoustu let později se novým přátelům chlubila, že byla „hlavní hvězdou“ klubu, a dokonce tomu sama věřila. Pravda je, že

byla velký snílek, možná, že to jsem chytil právě od ní. Nakonec se s otcem vzali, zase to ale nebylo jen tak.

Matka se totiž nestihla rozvést se svým prvním manželem Tommym, podsaditým řidičem kamionu z Keansburgu v New Jersey. Měla navíc i čtyřletého syna, jehož existenci po celý život zuřivě popírala. Můj otec bigamii neschvaloval, a tak když zjistil, jak se věci mají, roztráskal spoustu nábytku a podle členů širší rodiny hodně mlátil do stěn. Byl to zkrátka násilný začátek divokého manželství, výbušní totiž byli oba dva a hádali se dennodenně, prakticky nepřetržitě na sebe křičeli. Stejně jako mnoho mužů, kteří se narodili během velké hospodářské krize a sloužili za druhé světové války v armádě, byl i můj otec nesmírně prchlivý. Moji výstřední, podivínskou matku to ale neodradilo. Provokovala ho, neustále vyvolávala konflikty a ani při fyzické potyčce si s ním nijak nezdala.

Náš malý studený byt se tak stal nelítostným, nehostinným bojištěm. Když jsem byl malý, nebylo to se mnou lehké, ale totéž platilo i o mých rodičích. Myslím, že poměrně záhy jsem jim v každodenním boji o přežití v tak drsném městě, jako byl New York, začal překážet, a tak mě poslali přes řeku do Jackson Heights v Queensu. Tady jsem bydlel v penzi-

onu, který vedla milá stará Švédka, říkalo se jí mamá Hansonová. Bylo tu celkem šest pokojů, které byly věčně obsazené obchodními cestujícími, letuškami a různými tuláky či vandráky, kteří městem jen projížděli. Byl jsem tam jediné dítě ze všech, to mi ale nevadilo. V pět hodin se podávala večeře a já u ní sedával se sympatickými cizími lidmi a poslouchal jsem, jak mluví o „životě“, případně o tom, co jim schází. Když si mamá Hansonová potřebovala něco zařídit, hlídaly mě na střídačku její dospívající dcery, abych někam nezmizel.

Náš malý byt byl v podstatě něco jako ruční granát s povytaženou pojistkou, nebylo pro mě tedy těžké pochopit, proč se mě rodiče chtěli zbavit. Bylo to pro jejich i pro moje vlastní dobro. Celkem jsem u mamá Hansonové strávil tři roky. Rodiče mě navštěvovali tak jednou za měsíc, vždycky mi přinesli nějakou malou hračku nebo čokoládovou tyčinku a třeba hodinu u mě zůstali, což mi zřejmě nevadilo, nebo mi to aspoň tvrdili, když jsem trochu povyrosl. Když se na tu dobu dívám zpětně, nejspíš to všechno dopadlo tak nějak nejlíp, jak mohlo.

Teď jsem tedy stál na rohu 46. ulice a 9. avenue, hlavu vyvrácenou, a prohlížel jsem všechna požární schodiště nad hlavou. Na těch požárních schodištích se odehrával veškerý život obyvatel té čtvrti. Věšeli tam prádlo, vařili, jedli, dokonce tam i spali během rozpálených, dusných červencových a srpnových nocí. Z naší čtvrti nebylo před horkem úniku, když jste si zrovna nepřitáhli židli a nestrčili na pár minut hlavu do ledničky.

Na konci čtyřicátých a na začátku padesátých let byla Hell's Kitchen drsná, často životu nebezpečná čtvrť, kde žili lidé zkoušení životem a řádily tu gangy. Už v nejtěplejším věku jste se tu museli naučit starat se sám o sebe. Nebylo radno ani chodit po chodníku, bylo lepší jít po silnici. Tím jste se mohli vyhnout tomu, že vás někdo zatáhne do postranní uličky a obere vás o všechno.

Cesta zpátky v čase po stopě vzpomínek mi ale nezajistila nocleh. Stmívalo se, doléhal na mě časový posun, a tak jsem se vydal zpátky k Port Authority. Uvnitř byl díky klimatizaci příjemný chládek, a navíc tam byly lavičky. Našel jsem si jednu volnou a na té jsem se uvelebil.

Neměl jsem ponětí, jak se vrhnout na kariéru herce, ani jak se o sebe v tom obřím městě postarat. *Toble je rozhodně začátek od píky*, pomyslel jsem si. Báł jsem se? Děsil jsem se své neradostné životní situace? Jistě

že ano. Osamělost je nejhorší, leckdy dokonce smrtící okolnost, která člověka může v životě potkat. Je ale třeba se s ní naučit zacházet.

Na ničem z mých obav ale nezáleželo. Rozhodl jsem se do toho vrhnout po hlavě a odmítal jsem ustoupit. Když budu mít trochu štěstí, nějak se probouju kupředu. Pořád dokola jsem si opakoval: „Všechno bude v pohodě.“ Byla to moje mantra. Nakonec nade mnou únava zvítězila, povedlo se mi zavřít oči a usnout na pár hodin lehkým spánkem, s rukou položenou na batohu, ve kterém jsem měl uložené všechny své pozemské statky.

DOMOV, NESLADKÝ DOMOV

Prosím vás, nepřespávejte na autobusových nádražích. Nejde to. Port Authority je zřejmě největší autobusové nádraží v Americe, a stoprocentně je tam největší chaos. Celou noc tam přijíždějí a odjíždějí autobusy, proudí tam davy lidí a je tam neustále hrozný hluk. V temných koutech číhají kapsáři a pochybné existence připravené vás přepadnout. Každých pár hodin celý terminál procházejí policisté a bouchají do opěradel laviček obušky. „Zvedni se, kámo.“ Několikrát se mi stalo, že jsem zrovna tvrdě usnul a v tu chvíli mě jeden z nich praštil obuškem přes chodidla a mnou projel galvanický šok od hlavy až k patě.

Jakmile se rozední, obřím terminálem se valí davy všemi směry. Byl jsem tím naprosto ohromený. Nešlo ani tak o všeobecný hluk, i když ten byl opravdu příšerný, ale o to, že každý z nich někam mířil, jen já neměl kam jít. Já sotva věděl, čím jsem.

Ten první den ve velkoměstě jsem v novinách na stánku zahlédl titul, který na mě zapůsobil. „Vyčerpaní fanoušci rocku zahájili exodus.“ Opouštěli prý místo s názvem Woodstock. Asi šlo o nějaký hudební festival, říkal jsem si. Bylo 18. srpna 1969.

Když vám říkám, že jsem neměl ponětí, co se v Americe děje, myslím tím, že jsem byl opravdu naprosto mimo. Tři z posledních pěti let jsem strávil v Evropě. Dva roky jsem studoval na American College of Switzerland, asi devadesát minut cesty od Ženevy. Zní to nóbl, ve skutečnosti šlo ale o staré přestavěné sanatorium, ze kterého teprve nedávno

udělali vyšší odbornou školu. Kdysi tam lidé mířili proto, aby dokázali přemoci smrt v podobě tuberkulózy. Teď tam směřovali proto, aby získali vysokoškolský titul, který nemohli získat nikde jinde. K tomu se ale vrátím později.

Měl jsem na kontě osmdesát dolarů. Rozhodl jsem se hledat místo k bydlení v centru, konkrétně v Bowery. To byla ta nešpinavější část města. *Pokud někde najdu noclehárnu, kterou si budu moct dovolit, tak to bude tam*, pomyslel jsem si. Celý ten první den jsem strávil chozením od noclehárny k noclehárně, ale na nic snesitelného jsem nenarazil. Většina ubytoven byla buď plná, nebo zamořená krysami. Každý, koho jsem tam potkal, působil dojmem, že život dávno vzdal a jen čeká, až zmizí z povrchu zemského. Měl jsem dost vlastních nočních můr, s nimiž jsem se musel potýkat; tohle jsem si nechtěl promítat v hlavě každý večer, když jsem zavřel oči. Radši bych spal u popelnic v plesnivém průchodu za nechvalně známým Terminal Barem naproti Port Authority – což jsem na dvě noci udělal.

Nakonec bylo štěstí, že jsem na dolním Manhattanu nic nenašel. Musel jsem se přesunout někam, kde budu profesně v centru dění, někam, kde jsou divadla a televizní studia. Ta byla blíž k centrálnímu Manhattanu, na 40. a 50. ulici, po obou stranách Broadwaye. Čas, který bych každý den promarnil dojížděním, jsem mohl využít líp.

Jako zázrakem se mi druhý den povedlo najít bydlení na East Side, na 56. ulici mezi 1. a 2. avenue, přímo na okraji dění. Ubytoval jsem se tedy v hotelu Sutton. Byla to ohromná, zchátralá stará budova plná ztracených existencí. Obyvatelé tu klidně močili ve výtahu, kadili na chodbách, brali drogy a souložili na schodištích. Do budovy se vcházelo špinavými skleněnými otočnými dveřmi, které vedly do vstupní haly s cementovou podlahou a ošuntělým běhounem, který se táhl až k recepci. Recepce byla vlastně jen pult v kleci, kde seděl správce s vpadlými očima a sledoval, jak všechny ty ztracené existence přicházejí a odcházejí.

Správce byl velký chlap. Vždycky měl v puse doutník a pod pultem zbraň. To on byl strážcem tohoto malého kousku pekla, to jemu jste platili nájem – 21,80 dolarů týdně. Pokud vám přišla pošta nebo nějaký vzkaz, všechno šlo přes něj. A když jste si chtěli zatelefonovat, dali jste mu čtvrták. Takhle jednoduché to bylo.

Můj pokoj byl ve třetím patře, což bylo ideální. Nemusel jsem moc často jezdit výtahem a mohl jsem minimalizovat svůj čas strávený na špinavých chodbách tím, že jsem chodil ven rovnou oknem, po požárním schodišti. I tady venku byli narkomani, ale bylo jich tu méně a já jsem šel seshora, takže to šlo zvládnout. Samotný pokoj byl strašně malý, jen 2,3 metru široký a 2,6 metru dlouhý. Bylo to tam tak stísněné, že když jsem seděl na posteli, mohl jsem zároveň zavřít dveře a otevřít okno. Rozměrově byl ještě menší než dnes doporučená minimální velikost vězeňské cely. Nejhorší bylo, že o koupelnu na chodbě jsem se musel dělit s deseti dalšími vandráky.

Bylo to drsné, pro mě to ale byl ráj na zemi. Konečně jsem měl svůj vlastní kout. Základnu.

Ze všeho nejdřív jsem si vybalil, což mi trvalo zhruba deset vteřin. Pak jsem si vypral oblečení. Zmiňuju to jen proto, že jsem měl vlastní metodu, jak se udržovat v čistotě. Sprchoval jsem se oblečený, a když jsem měl to štěstí a povedlo se mi najít mýdlo, které nebylo nechutně obalené v chlupcích, namydil jsem si s ním košili, kalhoty, spodní prádlo, ponožky... i sebe.

Možná by vás mohlo napadnout, proč jsem nechodil do prádelny nebo se normálně neosprchoval a nevypral si oblečení zvlášť. Nebylo by to jednodušší? Ani ne. Když už jsem musel do sprchy, tak proč si rovnou nenechat oblečení na sobě? Byl to ten nejlevnější a nejrychlejší způsob, jak si vyprat, a bylo to úplně jednoduché, zvlášť ve srovnání s tím, kdybych se musel plahočit do prádelny a tam pak hodinu lelkovat, aby mi nikdo neukradl oblečení ze sušičky.

V tom dávném osudovém týdnu bylo venku nesnesitelné vedro. Otevřel jsem okno, abych trochu vyvětral, a natáhl se na tenkou, proleželou matraci. Poprvé jsem se mohl rozhlédnout kolem sebe. Žádná klimatizace tu samozřejmě nebyla. Na zdi visel na pár šroubech prastarý litinový radiátor. Polovina tapet se časem dávno odlepila a desítky let staré nánosy barev podél zárubní a stropu popraskaly a oprýskaly. Na malém stolečku v rohu místnosti jsem nakonec zahlédl ohmataný a potrhaný výtisk Zlatých stránek.

To mě zarazilo. V žádném z pokojů samozřejmě nebyl telefon, a i kdyby tu byl, komu by asi místní zoufalci mohli volat? Přesto mi bylo jasné, že jsem učinil fantastický objev. Jako dítě jsem viděl spoustu filmů

a v Miami jsem se dozvěděl o showbyznysu dost na to, abych věděl, že jedna z prvních věcí, které musím udělat, jestli si chci v tomhle městě najít práci, je sehnat si vlastního agenta. Ve Zlatých stránkách jsem pak mohl najít jména a adresy přesně těch lidí, které jsem musel oslovit. Právě tady jsem měl najít správný směr.

Popadl jsem tedy tu tlustou knihu a začal listovat. Když jsem se dostal k písmenu T a nalistoval stránku začínající slovem *Talent*, otevřel se mi před očima celý svět newyorského showbyznysu. V sekci agentů a manažerů hledajících talenty muselo být aspoň sto jmen. Vytáhl jsem si zápisník a zapsal si prvních pět jmen ze seznamu. Konečně jsem měl cíl. Každý den oslovím tři nebo čtyři agenty či manažery. Čekalo mě projít přes stovku jmen, a to mě zaměstná minimálně na další tři nebo čtyři týdny.

Začnu hned zítra ráno, jen co mi uschne oblečení.

MUŽSKÁ ŠPATNOST (A JINÉ DIAGNÓZY)

Zíral jsme na zavřené dveře.

První dva agenti, které jsem vyhledal, mě rovnou odmítli. Nedo-
stal jsem se ani přes jejich sekretářky.

Ti nekompromisní profesionálové mi dali jasně najevo, že abych se
vůbec dostal do dveří, potřebuju mít minimálně fotku a résumé. Já sa-
mozřejmě neměl ani jedno.

Co je to vlastně résumé? pomyslel jsem si. Neměl jsem tušení.
A i kdybych to věděl, co bych tam asi měl napsat? „Žádné zkušenosti“
nebo „Nic, co by stálo za řeč“? Mohl jsem tam možná vypsát tu jednu
malou roli, kterou jsem dostal v Kafkově *Procesu* v divadle Ring Thea-
ter, když jsem studoval v Miami. Taky jsem mohl zmínit svou úplně
první roli na American College ve Švýcarsku. Hrál jsem tenkrát Biffa
ve hře *Smrt obchodního cestujícího*. To byla celkem významná role
a kvalitní divadelní hra. Jenže jsme hráli pro asi sto diváků a aspoň
polovina z nich nemluvila anglicky. Ani jedna z těchto zkušeností mi
nepřipadala jako něco, co se počítá.

Naštěstí byla hned za rohem drogerie s malou kabinkou na průkazo-
vé fotografie, kde jsem se za padesát centů mohl nechat vyfotit a stroj
mi vyplivl parádní sérii fotek. Byly čtyři, ve čtyřech různých pózách.
Na první fotce jsem zíral přímo před sebe. Pak doleva, pak doprava.
Pro poslední fotografii jsem se naklonil dopředu a výhruzně se zahleděl

do objektivu. Přiblížení zdeformovalo můj už tak velký nos, takže jsem vypadal jako italský mravenečník.

Za chvíli byly fotografie hotové a já byl přesvědčený, že mám vyhráno. Všechny ty fotky byly ve skutečnosti divné a, jak jsem měl brzy zjistit, úplně k ničemu. Měl jsem obří komplex z toho, že mám pusku nakřivo. Kdykoliv jsem se usmál, vypadalo to, jako bych se pokoušel výhrůžně vycenit zuby, a tak jsem se na fotkách zásadně neusmíval.

Nebylo to nic pěkného.

Při třetí návštěvě agentury ten den se všechno vyvíjelo úplně stejně jako předtím.

„Máte fotky a résumé?“ zeptala se mě třetí sekretářka.

„Résumé se právě připravuje,“ odpověděl jsem, „ale tady máte pár čerstvých fotografií.“ Podal jsem jí proužek s fotkami, jako by to byla svátost. „Jestli se vám nějaká líbí, můžete si ji vystříhnout,“ řekl jsem jí.

„Prosím, bereme jen profesionální portréty,“ řekla a proužek mi vrátila. O chvíli později už jsem stál zpátky na ulici. Bože, jak jsem mohl být tak naivní?

Poslední jméno na seznamu agentů pro ten den bylo zvláštní a neprozradím vám ho, pořád totiž ještě žijí jeho příbuzní. Kancelář měl ve West Side, v budově bez výtahu, s prudkým schodištěm, kde z ošlapaného koberce čouhaly hřebíky. Koberec končil ve druhém patře. Dál už vedly jen holé dřevěné schody plné škrábanců, ošlapané generacemi ambiciózních herců, kteří po nich chodili nahoru a dolů ve snaze splnit si svůj sen.

„Dále,“ ozvalo se za dveřmi, když jsem zaklepal. Rozeznal jsem silný německý přízvuk. Vstoupil jsem do temné kanceláře. Tady žádná sekretářka nebyla.

Agent vypadal zvláště, byl úplně plešatý a na špičce nosu mu seděly maličké brýle. Stůl měl plný hromad ohmataných scénářů.

„Kdo jste?“ zeptal se mě.

„Mike Stallone.“

Mike Stallone? Kdo je sakra Mike Stallone?

—

NARODIL JSEM SE JAKO TYRONE GARDENZIO STALLONE. Matka mě pojmenovala po svém oblíbeném herci Tyronu Powerovi. Když to zjistil můj otec, vybuchl vzteky. Řekl, že to nepřichází v úvahu, a v rodném listě mi změnil jméno na Sylvester. Sylvester je amerikanizovaná verze jména mého dědečka z otcovy strany, Silvestro, což je v italských rodinách tradiční jméno pro prvorozeného syna.

Měl jsem štěstí, že se moje jméno aspoň nerýmuje, jmenovat se Tyrone Stallone by byla fakt směla, ale když zkombinujete moje povislé koutky očí, křivý úsměv a špatnou výslovnost s tím, že jsem dostal jméno slavné kreslené postavičky, totiž kočky jménem Sylvester, je vám jasné, že jsem to ve škole neměl lehké.

Neustále jsem měl nějaké konflikty s ostatními dětmi. Často jsem střídal školy, a tak jsem byl pořád „nováček“. Na každé nové škole mě učitel představil třídě zhruba takhle: „Dnes máme ve třídě nového žáka, jmenuje se Sylvester,“ a hned to začalo. „Kocour Sylvester!“ smáli se a ještě přeháněli kocourovo šišlání. Pokaždé se pak někdo přidal s hláškou Sylvestrova dětinského kámoše, kuřete Tweetyho: „Afi fem viděl kofoura!“ No a jakmile děti ve třídě zaslechly, jak si šlapu na jazyk, nebralo to konce. „Kocour Sylvester!“ „Jak se má Tweety?“ „Sežrals ho?!“ Většinou jsem na ty otázky odpovídal pěstmi, následovala strkanice a končilo to tím, že jsem zůstal po škole. Nakonec mě podmíněčně vyloučili a časem i vyhodili.

Když jsem tedy vystřídal vícero škol, rozhodl jsem se, že bude jednodušší se tomuhle zdroji konfliktů vyhnout a přejít na normální, neškodné americké jméno: Mike. No a od té doby jsem byl pro všechny kromě své rodiny Mike.

„MOŽNÁ TI DOKÁŽU POMOCT, MIKEU,“ ŘEKL AGENT.

„Dobře,“ řekl jsem, poněkud zaskočen. Byl jsem připraven vyprávět mu pohádku o svém životopise a nabídnout mu, ať si vybere nějakou z proužku průkazových fotek.

„Dneska v deset večer nejspíš bude jeden konkurz v Brooklynu. Můžeme se tam spolu sejít na perónu metra a já ti ukážu, kam máš jít,“ řekl.

„Co je to za roli? A jaký je to konkurz? A proč je to v Brooklynu?“ ptal jsem se.

Ptal jsem se na spoustu věcí, částečně proto, že mě to nadchlo, ale taky jsem byl podezíravý. I když jsem byl ve městě nový, bylo mi jasné, že v některých částech Brooklynu je to dost drsné, když se tam člověk nevyzná.

„Nejsem si jistý, o jakou roli jde,“ řekl agent. „Můžu tě vzít k režisérovi do bytu, kde se konkurz koná, jestli chceš.“

Musel jsem se rychle rozhodnout. Práci jsem potřeboval, ale když vám řeknu, že ten chlap vypadal jako baculatý upír, který hledá svou novou kořist, ještě se vyjadřuju dost mírně. Představa, že mě vezme do bytu nějakého náhodného režiséra bůhví kde v Brooklynu hned první den, kdy se chci stát hercem, mi nepřipadala jako nejlepší kariérní rozhodnutí. Na druhou stranu to byl první agent, který mi od chvíle, co jsem přijel do New Yorku, věnoval byt jen minimální pozornost. Zdálo se mi, že je to možná moje první opravdová příležitost, a tak jsem se rozhodl zriskovat a věřit mu.

Kolem desáté večer jsem tedy vystoupil z vlaku metra v Brooklynu ve stanici, jejíž název mi agent napsal na papírek. Neměl jsem tušení, kde sakra jsem. O Brooklynu jsem slyšel, ale nikdy jsem tam nebyl. Klidně jsem se mohl ocitnout v cizí zemi. Jakmile se za mnou zavřely dveře a vlak odjel, agent se přede mnou objevil jako nějaký padouch z hororu a společně jsme vyrazili do bytu toho tajemného režiséra.

Na ulicích nebylo ani živáčka a my jsme šli mlčky. Urazili jsme pár bloků, až jsme se zastavili před starým cihlovým domem bez výtahu. Konečně agent promluvil.

„No, tak jsme tady.“

„Dobře... nevypadá to nijak zvlášť,“ řekl jsem a prohlížel si temnou budovu.

„Tady je moje číslo, zavolám ti zítra, nebo mi můžeš zavolat ty.“

„Ty nejdeš?“

„Ne, je to velmi dobrý režisér a rád sám analyzuje potenciál lidí – budeš v pohodě,“ odpověděl a pak ukázal nahoru. „Byt 3D.“

„3D?“

„Hodně štěstí. Je opravdu talentovaný,“ byla poslední informace, kterou mi agent sdělil, než odešel.

Schodiště nemohlo být odpudivější.

Bylo natřené matnou modrou barvou.

Tři samostatná stropní světla osvětlovala chodbu ve třetím patře.

Zaklepal jsem na dveře 3D. Neslyšel jsem žádné blížící se kroky, ale dveře se rychle otevřely a stál tam muž, kterému budu říkat Ed.

„No vida, tak jste to našel? Výborně.“

—

ED MĚŘIL SOTVA 178 CENTIMETRŮ A BYL DOCELA HUBENÝ. Měl kudrnaté afro a řídkou bradku. Působil energicky. Na sobě měl krátký červený hedvábný župan s obrázky ptáků. Upřeně na mě zíral. Pokoušel jsem se rychle rozhlédnout, abych si udělal obrázek o svém okolí. Byla to malá místnost. I nábytek byl malý. Tmavý a leskle lakovaný. Nic jiného tu nebylo a nebyl tu ani nikdo další. *Dost divný konkurz*, pomyslel jsem si.

„Tak jak se ti zatím líbí v New Yorku?“ zeptal se mě.

„V pohodě...“

„Dáš si něco k pití? Co studené saké? Je výborné.“

„Možná později.“

„Takže ty chceš být herec,“ řekl, zatímco si naléval drink.

„Chci.“

Nespouštěl ze mě oči. „Není snadné se stát hercem,“ usmál se.

„Začíná mi to docházet.“

„Posaď se, pořád sháním nové talenty.“

A tak jsem se posadil. Ed se uvelebil na gauči naproti mně, opatrně, aby nevytil plnou skleničku. Zavládlo mezi námi napjaté ticho.

„Tak v čem jsi výjimečný?“ zeptal se Ed a lehce se zasmál.

„To vlastně ani nevím.“

„Musíš si přece myslet, že jsi v něčem výjimečný; v tomhle oboru potřebuješ mít obrovskou sebedůvěru.“

„Ale jo, jsem docela sebevědomý.“

„V čem jsi doteď hrál?“ zeptal se a zapnul gramofon. V místnosti se rozezněl jazz.

„Hrál jsem v divadelní hře. Ve Švýcarsku.“

„Tak to jsem ještě neslyšel. Švýcarsko, panečku, to zní exoticky.“

„Ne, byla to jen drobnost,“ odpověděl jsem a podíval se ke dveřím.

„Jsi nervózní?“

„Jsem v pohodě,“ řekl jsem a napadlo mě, kdy asi dorazí na konkurz ostatní herci.

„Ochutnej to víno,“ řekl a nalil mi ho do malé skleničky.

„Pracujete teď na něčem?“ zeptal jsem se ho.

„Samozřejmě!“ řekl a pozvedl skleničku k přípitku. „Na zdraví.“

Málem jsem se napil, v puse jsem měl úplně sucho. Pak jsem si to ale rozmyslel.

„Já pracuju *neustále*,“ prohlásil a napil se. „Tak co tedy umíš? Umíš nějakou roli, kterou bys mohl předvést?“ zeptal se.

„Pamatuju si repliky ze hry *Smrt obchodního cestujícího*. Hrál jsem v tom syna, Biffa,“ odpověděl jsem mu.

„Miluju tu postavu! Tak si něco poslechneme,“ řekl mi. „Zkus to vestoje, přecházej sem a tam.“

Vzpomínám si, že jsem se postavil a trochu jakoby pochodoval po místnosti. Měl jsem dojem, že na mě hraje habaděru. Cítil jsem, jak mi hoří tváře a jak ve mně roste hněv. Chtěl jsem se ovládnout, protože když se rozčílím, dopadá to špatně. Aspoň natolik už jsem sám sebe znal.

„Tak nějak takhle. Biff, moje postava, říká: ‚Teď mě poslouvej, Willy. Tohle jsem já! Víš, proč jsem na tři měsíce zmizel? Ukradl jsem v Kansas City oblek a skončil jsem ve vězení! Ukradl jsem...‘“

„To stačí, to stačí – připijme si na to!“

Bylo to směšné. Byl jsem blázen. Pak jsem něco zaslechl. Nějaký zvuk. Vycházel z pokoje na konci chodby. Z ložnice. Myslel jsem, že jsme tu sami, a zamířil jsem tím směrem.

„Kam jdeš?!“ zaječel ten mrňavý režisér. „Vrať se!“

„Sklapni!“

Srdce mi bušilo.

Zase jsem to zaslechl. Cinkání ramínek na šaty.

Něco se pohnulo ve skříni.

Sáhl jsem dovnitř, nahmatal holou kůži a rukou jsem chytil čísi krk.

Silně jsem zatáhl.

„Co to kurva děláš?!“ zařval Ed. Zpod županu mu vykukovaly červené slipy značky Jockey, máchal rukama a rozvázal se mu pásek.

„Pust' mě! Pust' mě!“ ječel ten polonahý chlápek, mžoural a snažil se rozkoukat na světle.

„Cos tam dělal?!“ zeptal jsem se.

„Do toho ti kurva nic není! Zavolej policajty!“ řval na svého hysterického kámoše režiséra.

„Vypadni! Zavoláme policii!“

Zíral jsem se na ty dva ubohé ztroskotance a pak jsem zmizel.

Vyšel jsem ven a srdce mi bušilo. Tak takhle jsem se seznámil s oborem, se světem, o kterém jsem byl přesvědčený, že ho budu milovat. Měl jsem za sebou svou první profesionální „schůzku“ od chvíle, kdy jsem sám přijel do Velkého Zkaženého Jablka. Zapálil jsem si cigaretu, ruce se mi třásly.

Cestou k zastávce metra jsem se ale na celou věc začal dívat jinak. Když jsem stoupal po špinavých schodech, říkal jsem si, že to mohlo být mnohem horší. Vycítil jsem, že mi ten režisér dal něco do pití. Mohlo to dopadnout fakt zle.

Koupil jsem si lístek a vtom vlak se skřípěním zastavil u nástupiště. Vlezl jsem do té kovové příšery a posadil se. Když se vlak rozjel a zamířil zpátky na Manhattan, napadlo mě: *Jsem na tebe pyšný, Slyi, už jsi velkej kluk, neudělal jsi žádnou hloupost, která ti mohla zničit život. To oni jsou zoufalci, ty máš život před sebou, jen čeká, až se dáš do práce.*

LVI ZA MŘÍŽEMI

Bylo krátce po třetí hodině odpoledne. Měl jsem za sebou další den, kdy jsem se neúspěšně pokoušel vlámat do zavřených dveří, a cestou domů procházkou přes Central Park jsem v duchu počítal. Měl jsem na kontě posledních šedesát babek a než obejdu všechny ty agenty, zabere mi to ještě dobrých pár týdnů. Potřebuju tedy 43,60 dolarů na nájem a dalších dvacet centů na metro. Dolar denně na jídlo, možná i dva dolary. Počty vycházely jasně: musím si sehnat práci, a to jakoukoli. Tečka.

Lámal jsem si hlavu, kde seženu nějaké zaměstnání, a vtom jsem uviděl ceduli s nápisem Central Park Zoo. *V zoologických zahradách přece pracují lidi*, pomyslel jsem si. Proč bych to nezkusil? Následoval jsem cedule ke vchodu do zoo, našel personální oddělení a zeptal se paní za stolem, jestli nemají nějaké volné místo. No a za půl hodiny jsem měl práci. Budu uklízet ve lví kleci. Nebudu přece dělat nic podřadného!

„Kdy mám začít?“ zeptal jsem se.

„Hned,“ odpověděla paní.

O patnáct minut později už jsem stál ve lví kleci s hadicí a lopatou. Jestli jste nikdy nebyli ve lví kleci hned po tom, co se zvíře vyprázdnilo, můžu vám říct, že je to fakt ostrá záležitost. Během chvilky mi začaly slzet oči, podrážděné přírodním čpavkem obsaženým ve lví moči.

Bez ohledu na smrad jsem byl za tu práci vděčný. Taký jsem se ale bál o život. Lvi byli jenom kousek ode mě a neustále mě sledovali a probodávali pohledem. Sice byli zavření za mřížemi, to ale těm velikánským, smutným tvorům nebránilo, aby strkali mezi mříže své ohromné čenichy a nasávali můj pach. Při výdechu a nádechu to zvláště pískalo a oni se na mě dívali podobně, jako jsem se já díval na sendvič při obědové pauze, když jsem jako teenager řídil vysokozdvížný vozík v docích ve Filadelfii.

Bylo mi těch lvů líto. Byla to nádherná zvířata a tady je čekal smutný konec. V jiném životě byli vládci tvorstva a teď byli uvěznění tady, na smradlavé, čtyřmetrové betonové desce obehnané mřížemi. Do vězení přece patří zločinci, ne tahle krásná, majestátní zvířata. Copak spáchali něco zlého?

Když se nad tím zamyslíte, úplně stejně dopadne i spousta lidí. Aniž by za to mohli, uvíznou někde jako zvířata v kleci. Nemají dost místa, aby se mohli protáhnout, nemají čas přemýšlet ani snít. Měl jsem být za co vděčný. Já jsem si aspoň tu svou špinavou klec o rozměrech 2,6 x 2,3 metru vybral sám. A měl jsem od ní klíče.

V zoo jsem nakonec vydržel jen tři a půl týdne. Zvířata jsem měl rád, ale vadilo mi, že jsem každé odpoledne chodil z práce a páchnul jsem jako inkontinentní důchodce. Navíc moje únavné směny trvaly od 5:30 ráno do tří odpoledne, a právě v téhle době jsem potřeboval obíhat agenty.

Najdi si jinou práci, Slyi!

Poslední den v zoo jsem vstával v půl páté ráno, celý propocený a v podstatě přilepený k posteli. Uplynulou noc bylo příšerné horko. Snažil jsem se ochladit tak, že jsem matraci tenkou jako papír namočil vodou z umyvadla v koupelně a lehl si na ni jako pacient s úpalem. Když to nepomohlo, namočil jsem ještě pár vetchých ručníků a dal jsem si je na obličej a na břicho v naději, že to pomůže. Úleva ale nepřišla, místo toho mě čekalo další rozpálené dopoledne pozdního léta uprostřed velkoměsta. Zdálo se mi, že jsem se ocitl v předpekli. A dost. Už mi to stačilo. Téhož dne jsem dal výpověď.

—

SMRDĚT DENNODENNĚ JAKO ŠELMA V KLECI NEBYLO NIC PŘÍJEMNÉHO. Poslouchat ale pořád dokola, že s tím, jak vypadám, nemám šanci uspět, to

bylo něco úplně jiného. Agenti, a to i ti špatní, mi říkali takové věci, že kdybych neměl hroší kůže, dávno jsem snahu stát se hercem vzdal. Musel jsem sám sebe trochu povzbudit. Dělán to takhle celkem pravidelně už od svých deseti let. Kdybych sám k sobě nevedl povzbuzující monology, nikdy bych se nevzpamatoval z podobných rozhovorů:

„Můžu ti něco poradit?“ povídá mi jeden z agentů.

„Jasně,“ odpověděl jsem.

„Myslím, že se nikdy neprosadíš.“

„Proč?“

„Podívej se na sebe, jak vypadáš. Mumláš, máš povislé koutky očí, na mladého kluka máš navíc šíleně hluboký hlas.“

„S tím nic nenadělám. Takže vy si myslíte, že nemám vůbec žádnou šanci?“ ptám se.

„Jako hlavní postava nejspíš ne.“

„Na co bych se teda měl zaměřit?“

„Možná bys mohl uspět jako drsňák,“ povídá on.

Zíral jsem na něj, úplně bez výrazu.

„Tohle je krutá profese,“ dodal ještě on.

Taková rada vaší sebedůvěrou otřese, zvláště když jste na mizině. Nevíte, jestli tomu máte věřit, nebo ne. Navíc to nebylo poprvé, co jsem si něco podobného vyslechl. Před rokem a půl, když jsem měl zrovna na univerzitě v Miami volno, jsem přijel do New Yorku, abych se ucházel o přijetí na slavnou Juilliard School. Vzali tam pár studentů, které jsem znal z Ring Theater, a já si říkal: *Když se tam dostali oni, proč ne já?*

Šéfem na Juilliardu byl slavný John Houseman. To on o všem rozhodoval, byl zakládajícím ředitelem školy, ačkoliv to bylo ještě pár let předtím, než se proslavil rolí profesora Kingsfielda v seriálu *The Paper Chase*.

Prekvapilo mě, když mi z Juilliardu odpověděli, a tak jsem si chtěl být jistý, že je zaujmu. Rozhodl jsem se tenkrát přednést monolog, který jsem si sám napsal. Říkal jsem si, že se mi docela povedl. Byl o tom, jak na sobě pracovat, o tom, jak čelit nepřízni osudu, a dost se to podobalo monologu, který jsem později vymyslel pro Rockyho z filmu *Rocky Balboa*, ve scéně, kdy mluví na ulici před restaurací se svým synem:

„Nejde o to, jak tvrdou ránu dokážeš dát. Záleží na tom, jak tvrdý úder dokážeš snést, a přesto jít dál.“ Úplně pošetile jsem se domníval, že

na Johna Housemana udělá dojem, když nebudu recitovat nějaký otrěpaný monolog z *Hamleta* nebo *Jindřicha IV.* jako naprostá většina ostatních studentů.

Monolog zněl asi takhle:

„Jako by se dalo do pohybu jakési ohromné kolo. Započala slavná proměna, transformace, která dítě přemění v muže, a my, děti, jsme jí měly padnout za oběť... padnout za oběť životu. Život, ten všemocný tvůrce, anonymní sochař, nám všem dodá tvar ... Broukáme si lákavou melodii a následujeme tvůrce, tak jako Krysaře následují krysy. Tančíme podle jeho...“

„Stačí – děkuji, mladý muži,“ přerušil mě John Houseman ze své židle.

„To není celé,“ odpověděl jsem.

„Jsem si jistý, že nebude nutné pokračovat. Díky za váš čas,“ řekl a potichu zmizel.

Od té doby už jsem pochopil, že většina lidí nenese příliš dobře, když se někdo rozhodne vystoupit z davu, zejména v situaci, kdy je porovnávají s průměrem. Možná, když se na to dívám zpětně, jsem se měl pokusit zapůsobit nějakým jiným způsobem. Tenkrát jsem opustil místnost, rychle vyšel ven z budovy a nadechl se městského vzduchu. *Tak, tuhle vzpomínku si schováš někam do šuplíku a pokusíš se ji tam zapomenout*, pomyslel jsem si.

Ted' prostě jdi dál.

—

NIKDY NEDOSTANU HLAVNÍ ROLI ATRAKTIVNÍHO KRASAVCE, TO MI BYLO JASNÉ. Musel ale přece existovat nějaký způsob, jak se odlišit od zbytku davu. Něco, co jsem mohl udělat jinak. Jenom jsem nevěděl, jak na to. Energii mi dodávala jen a pouze několik let stará role ve hře *Smrt obchodního cestujícího* na American College. Byla to moje historicky první role, která mi dodala pocit zadostiučinění.

Když produkce skončila, přišel za mnou režisér, typický absolvent Harvardu, dr. David Swanson, aby mi jmenovitě zdůraznil, že si myslí, že mám „talent“. Měl na sobě kardigan, oxfordskou košili a kalhoty s nažehlenými puky. Tvrdil mi, že režíroval vícero avantgardních

představení mimo Broadway a že bych měl zvážít, zda bych si herectví nechtěl zvolit jako povolání. Dr. Swanson učil na American College od jejího založení a choval k divadlu skutečnou vášeň. Nebyl to jenom povrchní příznivec divadla nebo nějaký amatér, proto pro mě jeho slova měla váhu a dala mi směr.

Vždycky jsem měl pocit, že když srdce hoří určitou touhou, dokáže snést spoustu protivenství a udržet si živý oheň až do smrti, což platí zvláště v mládí. Já byl do herectví zapálený, a jedním z těch, kdo ten oheň rozdmýchali, byl dr. Swanson. Někdy stačí málo a můžete někomu změnit život. Stačí vyslovit ve správný čas ta správná slova. Mně Swansonova slova připomínala, že jsem nebyl blázen, když jsem obcházel všechny ty agenty. Byl jsem možná trochu naivní, ale nebyl jsem blázen.

Čekal jsem jen na šanci, abych mohl dokázat, že já i doktor Swanson jsme měli pravdu. Za první měsíc ve městě jsem musel čelit řadě odmítnutí, ale do budoucnosti jsem hleděl s optimismem. Chystal jsem se oslovit další agenty. Klíčové bylo nevzdávat to a věřit, i když ve mě nikdo jiný nevěřil.

Hned další sobotu poté, co jsem odešel ze zoo, jsem si domluvil focení s profesionálním fotografem, abych měl konečně v ruce fotky, které jsem potřeboval, abych se dokázal probojovat k agentům. Fotografické studio bylo na Avenue A v East Village, což byl jeden z nejhynusnějších koutů města. Ateliér byl zastrčený mezi obchodem s pornografií, zrušeným obchodem s nábytkem, klubovnou Hells Angels a vyhořelou, opuštěnou budovou. Fotograf připomínal Rasputina a choval se úplně stejně nevyrovnaně. Na stěně jeho studia visely všechny myslitelné rekvizity, od hrábí přes bič až po kolo od vozu a jakýsi starý plášť. Stál tam dokonce i kus dostavníku. Bylo to dost zvláštní.

„Nejdřív peníze, prosím,“ řekl.

„Jistě,“ odpověděl jsem a podal mu dvacet pět dolarů. Byla to velká část mých úspor ze zaměstnání v zoo.

„Co kdybyste se opřel o ten vůz a dělal kovboje?“ řekl mi fotograf.

„Já opravdu nejsem typ na kovboje,“ protestoval jsem, jenže on mě ignoroval.

„Dělej, že jsi kovboj, a vem si do pusy tuhle cigaretu.“ Podal mi nejmíň den starý nedopalek cigarety, kterou nejspíš kouřil on sám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Sylvester Stallone: Schody**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.